

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/7/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6915010597
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Chovanko
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6915010597.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Chovanka a sudcov JUDr. Jána Deáka a JUDr. Juraja Babjaka, v trestnej veci obžalovaného J. Z. a spol., pre prečin porušovania domovej slobody v spolupáchateľstve podľa § 20, § 194 ods. 1, 2 písm. a), c) Tr. zák., na neverejnom zasadnutí konanom 21.06.2016 o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota z 26.11.2015, sp. zn. 4T/98/2015 takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. z r u š u j e napadnuté uznesenie a okresnému súdu u k l a d á, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

odôvodnenie:

Vyššie označeným uznesením okresný súd podľa § 280 ods. 2 Tr. por. postúpil vec obžalovaných J. Z., S.. J. R., S.. R. R. a J. T., na ktorých bola podaná obžaloba pre prečin porušovania domovej slobody v spolupáchateľstve podľa § 20, § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. na prejednanie a rozhodnutie Okresnému úradu Rimavská Sobota ako priestupok, pričom sa skutku mali dopustiť tak, ako je uvedený v odôvodnení napadnutého uznesenia.

Naznačeným spôsobom rozhodol prvostupňový súd po prijatí záveru, že žalovaný skutok nie je trestným činom, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť prejednaný ako priestupok.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice podal sťažnosť okresný prokurátor, ktorú následne písomne odôvodnil. Argumentoval predovšetkým tým, že rozhodnutie okresného súdu nie je dôvodné. Z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní objektívne vyplynulo, že obžalovaní vošli do rodinného domu neoprávnene, keď predtým sa predstavili ako mestská polícia. Navyac bolo preukázané, že obžalovaní S.. R. R. a J. T. použili voči poškodeným násilie.

S prihliadnutím na obsah ustanovenia § 194 ods. 1, 2 písm. a), c) Tr. zák. bolo preukázané, že všetci obžalovaní sa dopustili tohto prečinu a nebol dôvod na postúpenie tejto veci ako priestupku podľa § 49 zákona o priestupkoch. Preto sťažovateľ navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal krajský súd správnosť výroku napadnutého uznesenia ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť okresného prokurátora je dôvodná.

Okresný súd síce v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne, ale jasne uviedol skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na základe ktorých podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti, ale jeho záverečné konštatovanie, že zo strany obžalovaných ide o priestupok, si však odvolací súd neosvojil.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaní kritického dňa vošli do domu poškodených, kde týchto obžalovaní S.. R. R. a J. T. aj fyzicky napadli, keď sa predstavili ako mestská polícia.

Chráneným záujmom, resp. objektom trestného činu porušovania domovej slobody je nedotknuteľnosť obydlia, ktorú ale treba chápať v kontexte s chránenými záujmami fyzických osôb a so záujmami spoločnosti a ústavným zriadením SR. V právnej a demokratickej spoločnosti možno porušiť domovú slobodu len z dôvodov, spôsobom a prostriedkami, ktoré sú v súlade s Ústavou SR a zákonmi, teda len na základe zákona a len právnymi, resp. zákonnými prostriedkami, medzi ktoré patria napr. súdne rozhodnutia a ich výkon.

Podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy SR nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Obžalovaní však takto nekonali. I keď ich pohnútku, resp. motív - vyriešenie vzájomných vzťahov, možno morálne i ľudsky pochopiť, ich následné konanie spočívajúce v porušení domovej slobody a použití fyzického násillia možno však považovať ako „vzatie spravodlivosti do vlastných rúk“. Tolerovanie takéhoto konania a jeho odobrenie formou posudzovania len ako priestupku, by z pohľadu odvolacieho súdu znamenalo v podstate legalizovanie práva na svojvoľný a svojpomocný výkon spravodlivosti, čo v právnom štáte nemá miesto.

Ak by okresný súd posudzoval zistené konanie obžalovaných aj z týchto hľadísk, nemohol by dospieť k záveru, že stupeň spoločenskej nebezpečnosti ich žalovaného konania je nepatrný. Závažnosť konania obžalovaných má v danom prípade citeľne vyššiu mieru, než nepatrnú, t.j. dosahuje intenzitu, ktorá zakladá formálnu podmienku prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a), c) Tr. zák. so zreteľom na vyššie uvedené úvahy. Krajský súd preto zrušil napadnuté uznesenie a okresnému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.